

IZABELA KIEŁTYK-ZABOROWSKA
Uniwersytet Jana Kochanowskiego
w Kielcach

DOI: 10.17460/2017.1_2.13

PROFESOR STANISŁAW FRYCIE, NAUCZYCIEL WIELU POKOLEŃ (1933–2013)

Źródło: *W kręgu literatury i języka*, red. A. Grochulska, Piotrków Trybunalski 2005

Profesor zw. dr hab. Stanisław Frycie był pedagogiem, dydaktykiem, wychowawcą, wybitnym znawcą literatury dziecięcej i młodzieżowej. Wysoka kultura osobista, szacunek wobec innych ludzi i ich pracy, obowiązkowość, poczucie sprawiedliwości i odpowiedzialności to wartości, które przyświecały Profesorowi. Praca z uczniami i ze studentami była wartością samą w sobie. Życzliwość wobec swoich podopiecznych, wspieranie ich w trudnych chwilach sprawiły, że w wielu sercach pozostał niedoścignionym wzorem humanisty, opiekunem młodych, a nade wszystko osobą, która wzbudzała

w wychowankach poczucie piękna, szacunku i dobra wobec drugiego człowieka.

Stanisław Frycie urodził się 21 kwietnia 1933 roku we Włyniu na ziemi sieradzkiej. Rodzicami byli Franciszka Frycie (z domu Glinkowska) i Stanisław Frycie¹.

Jego dzieciństwo upływało w atmosferze zniszczeń wojennych i niemieckiej okupacji. Początki nauki przypadły na lata wojny, jednak mimo narastających trudności ogromna chęć zdobywania wiedzy i dalszej nauki okazała się silniejsza.

Możliwość zdobywania wiedzy pod okiem wybitnych pedagogów: Franciszki Cwendrych, Stanisława Kurasa, Piotra Niemca, Jana Cwendrycha, Zofii

¹ S. Frycie, *Szkice do portretu*, Szczecin, „Volumin.pl” Daniel Krzanowski, 2015, s. 15–16.

Wilanowskiej, Janiny Oberleitnerowej ukierunkowała dążenia i cele Profesora. Już w czasach dzieciństwa i młodości fascynował się literaturą beletrystyczną – pisarstwem: Henryka Sienkiewicza, Stefana Żeromskiego, Roberta Louis’a Stevensona, Wacława Gąsiorowskiego, Walerego Przyborowskiego czy Kornela Makuszyńskiego².

Celująco zdana matura w XX Liceum Ogólnokształcącym w Łodzi w roku szkolnym 1951/52 otworzyła mu drogę na studia w każdej uczelni bez egzaminu wstępnego³.

W 1952 roku S. Frycie podjął studia polonistyczne w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Warszawie. Pod okiem wybitnych pedagogów i profesorów – m.in. Eugeniusza Sawrymowicza, Zdzisława Libery, Krystyny Kuliczkowskiej, Stanisława Furmanika, Zbigniewa Suchodolskiego, Bronisława Wieczorkiewicza, Ryszarda Matuszewskiego – zdobył rzetelną wiedzę oraz uzyskał dyplom magistra filologii polskiej, co istotnie wpłynęło na dalszą drogę naukową i dydaktyczną. Praca magisterska pt. *Bohater powojennej powieści „dziecięco-młodzieżowej” o tematyce współczesnej*, poświęcona literaturze dla dzieci i młodzieży, powstała pod kierunkiem Krystyny Kuliczkowskiej⁴.

W 1956 roku, po ukończeniu studiów, S. Frycie został zatrudniony w wolborskim liceum jako polonista, nauczyciel filozofii oraz wiedzy o społeczeństwie, a w 1963 roku powierzono mu stanowisko dyrektora⁵.

Jego praca zawodowa ukierunkowana była nie tylko na przekazywanie rzetelnej wiedzy polonistycznej, ale też szerzenie dóbr oświaty i kultury wśród uczniów z okolicznych wsi, pełnych zapału i chęci do nauki. Główny nacisk młody nauczyciel położył na kształcenie językowe, poprawną wymowę, posługiwanie się w mowie i w piśmie wzorową polszczyzną. Wiele też lekcji poświęconych było skomplikowanym konstrukcjom zdaniowym, ortografii i interpunkcji oraz sylwetkom wybitnych pisarzy i poetów. Wraz ze środowiskiem nauczycielskim, pedagogicznym i uczniowskim S. Frycie podejmował wiele inicjatyw, które miały na celu szerzenie wiedzy z różnych dyscyplin naukowych. Na wzór „czwartków literackich” króla Stanisława Augusta odbywały się więc wykłady i spotkania, na których wygłaszano prelekcje szerzące wiedzę polonistyczną, pedagogiczną i filozoficzną. Organizował wyjazdy do teatru i kina, angażował społeczeństwo do prac społeczno-kulturalnych, uczestnictwa w szkolnych przedstawieniach i akademiach. W 1961 roku z inicjatywy S. Fryciego podjęto badania terenowe z udziałem młodzieży licealnej z Wolborza, skupione na odkrywaniu wiedzy na

² Tamże, s. 45–47.

³ Tamże, s. 52.

⁴ Tamże, s. 64; por. W. Nawrocki, *Pochwała życia pracowitego*, w: *W kręgu literatury i języka*, pod red. A. Grochulskiej, Piotrków Trybunalski, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie przy Filii Akademii Świętokrzyskiej, 2005, s. 574.

⁵ Tamże, s. 71.

temat walk partyzanckich w okresie II wojny światowej w regionie piotrkowskim. Wyniki tych badań opublikowane zostały w „Gazecie Ziemi Piotrkowskiej” w 1962 r., w numerach 18, 19, 22, 25 i 27⁶.

Kolejną interesującą inicjatywą w wolborskim środowisku była propozycja opracowania przez nauczycieli i uczniów starszych klas licealnych monografii Wolborza oraz przybliżenia sylwetki jego wójta Andrzeja Frycza Modrzewskiego. Materiały o dziejach Wolborza zostały zaprezentowane przez uczniów na sesji popularnonaukowej. Referaty noszące tytuły *Wieś za urnę miodu*, *Jeden obiad dla księża Leszka*, *Za czasów Modrzewskiego*, „*Tylko*” *56 karczem*⁷ opublikowano we wspomnianej wcześniej „Gazecie Ziemi Piotrkowskiej” w numerach 26, 27, 28, 29 w roku 1963⁸. Ogromne zaangażowanie we właściwy poziom nauczania zaowocowało też szeregiem inscenizacji fragmentów *Wesela* i *Nocy listopadowej* oraz powieści Anny Kowalskiej *Wójt wolborski*, przygotowywanych przez uczniów S. Fryciego⁹.

Od 1963 roku we wspomnianym środowisku zorganizowano szereg sesji poświęconych sylwetce wybitnego pisarza i publicysty, wkrótce podjęto też inicjatywę nadania wolborskiemu liceum imienia A. Frycza Modrzewskiego (23 czerwca 1963) oraz przekazania szkole sztandaru ufundowanego przez społeczność. Na terenie szkoły otwarto izbę pamięci, którą poświęcono patronowi szkoły. W tym czasie powstał także hymn szkoły, do którego słowa napisał Zygmunt Kowalski, a muzykę skomponował Tadeusz Paciorkiewicz – profesor Wyższej Szkoły Muzycznej w Warszawie¹⁰.

Z inicjatywy S. Fryciego w wolborskim liceum realizowano szereg przedsięwzięć, uroczystości szkolnych oraz prac remontowych, do których zapraszano uczniowski samorząd szkolny, rodziców i uczniów. Profesor dbał o swoich podopiecznych i współpracowników w szczególny sposób, nie tylko jako znakomity pedagog, wychowawca i mentor. Wdrażanie w życie kulturowe całej społeczności okolicznych miejscowości, pozyskiwanie nowych pomocy naukowych, organizowanie przestrzeni edukacyjnej i wychowawczo-opiekuńczej w Wolborzu skutkowało wychowaniem ludzi pełnych pasji, zaangażowania i życzliwości wobec drugiego człowieka.

S. Frycie nie zanieczywał też własnego rozwoju naukowego. Wyteżona praca zwieńczona została nadaniem mu stopnia doktora nauk humanistycznych 11 czerwca 1963 roku. Pracę doktorską pt. *Monografia działu literackiego „Ty-*

⁶ Tamże, s. 77.

⁷ Tamże, s. 78; por. W. Chmielewski, *Stanisława Fryciego działalność dydaktyczno-wychowawcza i administracyjna w Liceum Pedagogicznym im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Wolborzu w latach 1956–1963*, w: *W kręgu literatury...*, s. 517; por. „Gazeta Ziemi Piotrkowskiej” 1963, nr 26, s. 4; nr 27, s. 4–5; nr 28, s. 4; nr 29, s. 4.

⁸ S. Frycie, *Szkice do portretu...*, s. 78.

⁹ Tamże, s. 75.

¹⁰ W. Chmielewski, *Stanisława Fryciego...*, s. 521; por. W. Chmielewski, *Z działalności Liceum Pedagogicznego w Wolborzu*, „Piotrkowskie Studia Pedagogiczne” 2001, t. 8, s. 135.

godnia” piotrkowskiego S. Frycie napisał pod kierunkiem prof. Eugeniusza Sawrymowicza – dziekana Wydziału Filologicznego UW¹¹.

Od 1 listopada 1963 roku S. Frycie rozpoczął pracę na polonistyce, na etacie wykładowcy w Studium Terenowym krakowskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Rzeszowie, rozstając się z Wolborzem po 7 latach pracy nauczycielskiej¹².

W nowym środowisku naukowym podjął kolejne inicjatywy związane ze szkolnictwem i planowaniem zajęć dydaktycznych. Był organizatorem i opiekunem studentów rzeszowskiej polonistyki, z jego inicjatywy powstała podręczna biblioteka dla potrzeb studentów i wykładowców.

Począwszy od roku 1963, w ramach aktywizowania studentów, S. Frycie we współpracy z Oddziałem Towarzystwa Literackiego im. A. Mickiewicza w Rzeszowie zorganizował kilka sesji popularnonaukowych poświęconych tematowi Rzeszowa i Rzeszowszczyzny w publikacjach naukowych i w literaturze pięknej oraz konferencję poświęconą S. Żeromskiemu. Wiedzę humanistyczną ówczesni studenci mogli wzbogacać także dzięki uczestnictwu w spotkaniach z pisarzami, ludźmi nauki i aktorami¹³.

Od roku 1965 S. Frycie kierował Zakładem Literatury Polskiej¹⁴, a następnie Katedrą Historii Literatury Polskiej w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Rzeszowie, a w latach 1968–1970 pełnił funkcję dziekana Wydziału Filologicznego. Z uczelnią rozstał się w 1972 roku¹⁵. Jego współpracownikami byli wówczas młodzi naukowcy, którzy w niedługim czasie zdobyli kolejne stopnie naukowe doktora, doktora habilitowanego i profesora – mowa m.in. o: Stanisławie Gębale, Piotrze Żbikowskim, Czesławie Kłaku, Eugenii Łoch, Janinie Kurczab, Teresie Ampel, Stanisławie Grzeszczuku, Wojciechu Pasterniaku, Stefanie Reczeku, Gustawie Ostaszu¹⁶.

Począwszy od 1967 roku, ZLP rzeszowskiej WSP regularnie organizował sesje naukowe poświęcone pisarzom związanym z regionem rzeszowskim: Wilhelmowi Machowi, Stanisławowi Piętakowi, Janowi Wiktorowi, Julianowi Przybosiowi. Z inicjatywy Profesora i pod jego redakcją ukazywały się kolejno książki będące zbiorem referatów wygłoszonych na wspomnianych sesjach: **Wilhelm Mach. Człowiek i pisarz. Zbiór artykułów i rozpraw** (1968), **Stanisław Piętak. Poeta i prozaik. Zbiór artykułów i rozpraw** (1969), **Jan Wiktor. Pisarz i społecznik. Zbiór artykułów i rozpraw** (1971), **Julian Przyboś. Życie i dzieło poetyckie. Zbiór artykułów i rozpraw** (1976)¹⁷.

¹¹ S. Frycie, M. Ziółkowska-Sobecka, *Leksykon literatury dla dzieci i młodzieży*, Piotrków Trybunalski, Wydawnictwo Filii kieleckiej WSP w Piotrkowie Trybunalskim, 1999, s. 95.

¹² P. Żbikowski, *Stanisław Frycie – współtwórca i organizator rzeszowskiej polonistyki*, w: *W kregu literatury...*, s. 525.

¹³ S. Frycie, *Szkice do portretu...*, s. 97–98.

¹⁴ P. Żbikowski, *Stanisław Frycie...*, s. 526.

¹⁵ Tamże, s. 534; por. S. Frycie, M. Ziółkowska-Sobecka, *Leksykon literatury...*, s. 96.

¹⁶ S. Frycie, *Szkice do portretu...*, s. 102–103.

¹⁷ P. Żbikowski, *Stanisław Frycie...*, s. 528.

Wysoki poziom rzeszowskiej polonistyki, obok wiedzy i zaangażowania pracowników, budowały też liczne prelekcje i wykłady wybitnych literaturoznawców, organizowane w Zakładzie Literatury Polskiej, m.in.: Stanisława Grzeszczuka, Eugeniusza Sawrymowicza, Wincentego Danką i Stefana Kuczyńskiego. Na wysoki poziom dydaktyki wpływ miały także regularnie przeprowadzane zebrania dydaktyczne i organizacyjne oraz hospitacje wykładów i ćwiczeń. Wnikliwa analiza prac naukowych, procesu dydaktycznego, ocena prowadzonych zajęć oraz konsultacje dla studentów, podczas których można było uzyskać naukową pomoc, wpłynęły na wysoką jakość pracy rzeszowskiego środowiska naukowego¹⁸.

W roku 1966 powołany został do życia „Kwartalnik Rzeszowski” po redakcją S. Fryciego (w 1968 przemianowany na „Profile”) – pismo, które z uwagi na zakres problematyki wpisywało się w kanon czasopism ogólnokrajowych. W roku 1970 powołane zostało kolejne czasopismo naukowe pt. „Prace Humanistyczne”, na łamach którego drukowano rozprawy podejmujące zagadnienia dotyczące zjawisk literackich z terenów Małopolski i dawnej Galicji¹⁹.

Każda inicjatywa podjęta przez Profesora realizowana była do końca, co było niewątpliwie zasługą ogromnej pracowitości, zaangażowania i otwartości. Umiejętność zjednywania sobie ludzi, wzajemne wsparcie i dążenie do celu przyświecały kolejnym zadaniom, jakie stawiał sobie i innym.

W roku 1979 S. Frycie habilitował się na podstawie monografii *Literatura dla dzieci i młodzieży w latach 1945–1970*, t. I, *Proza*. W 1984 roku – na podstawie monografii *Literatura dla dzieci i młodzieży w latach 1945–1970*, t. II, *Baśń i bajka, poezja, książki dla najmłodszych, utwory sceniczne, grafika, czasopiśmiennictwo, krytyka literacka* – uzyskał tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego w zakresie nauk humanistycznych, a w roku 1992 został profesorem zwyczajnym²⁰.

W latach 1972–1990 pracował w Instytucie Programów Szkolnych na stanowisku dyrektora²¹, a od 1 stycznia 1991 roku został zatrudniony na Wydziale Zamiejscowym kieleckiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Piotrkowie Trybunalskim – w latach 1991–1992 na stanowisku profesora nadzwyczajnego, a od 1 października 1992 roku na stanowisku profesora zwyczajnego²².

Jesienią 1992 roku ukazał się pierwszy numer kwartalnika „Zbliżenia Piotrkowskie” pod redakcją S. Fryciego. Publikowane artykuły, eseje i rozprawy naukowe przybliżały zagadnienia związane z życiem społeczno-politycznym, kulturalnym i oświatowym Piotrkowa i okolic²³.

¹⁸ S. Frycie, *Szkice do portretu...*, s. 104.

¹⁹ P. Żbikowski, *Stanisław Frycie...*, s. 529–532.

²⁰ S. Frycie, *Szkice do portretu...*, s. 183; por. S. Frycie, M. Ziółkowska-Sobecka, *Leksykon literatury...*, s. 95.

²¹ S. Frycie, M. Ziółkowska-Sobecka, *Leksykon literatury...*, s. 95.

²² S. Frycie, *Szkice do portretu...*, s. 197.

²³ Z. Pieczyńska-Gąsior, „Zbliżenia Piotrkowskie” pod redakcją Profesora Stanisława Fryciego o lokalnej oświacie, literaturze i sztuce, w: *W kręgu literatury...*, s. 551–569.

W roku 1993 z inicjatywy Profesora uruchomione zostały w Piotrkowie Trybunalskim 3-letnie licencjackie studia polonistyczne, a w roku akademickim 1996/97 2-letnie uzupełniające studia magisterskie, następnie, dwa lata później, studia podyplomowe²⁴. Natomiast sam Profesor od 1 września 1996 roku do 30 września 2005 roku kierował Instytutem Filologii Polskiej w Piotrkowie Trybunalskim.

Rozwój kadry naukowej, nowe specjalności: polonistyka nauczycielska, polonistyka z dziennikarstwem i polonistyka z kulturoznawstwem, zebrania organizacyjne i naukowe, spotkania z wybitnymi pisarzami, sesje naukowe, liczne konferencje budowały wysoki poziom piotrkowskiej polonistyki²⁵. W 2005 roku w skład Instytutu Filologii Polskiej wchodziło 14 komórek organizacyjnych²⁶.

Z inicjatywy S. Fryciego podjęto także współpracę naukową z Państwowym Uniwersytetem Wołyńskim im. Łesi Ukrainki w Łucku na Ukrainie. Owocem tej współpracy były organizowane w latach 2002–2005 liczne konferencje w Piotrkowie Trybunalskim oraz w Łucku.

W 1994 roku Profesor powołał na piotrkowskiej polonistycie „Studia i Materiały Polonistyczne”, umożliwiając pracownikom Instytutu Filologii Polskiej opracowanie i opublikowanie szeregu prac o tematyce związanej z literaturą polską i powszechną, życiem kulturalnym i szerzeniem badań nad kulturą języka polskiego²⁷.

S. Frycie za wybitne osiągnięcia na rzecz piotrkowskiego środowiska polonistycznego odznaczony został Honorowym Srebrnym Medalem Miasta Piotrkowa Trybunalskiego (11.10.2001) oraz Honorowym Złotym Medalem Miasta Piotrkowa Trybunalskiego (7.10.2005)²⁸.

W latach 1993–2008 związany był także z Wyższą Szkołą Pedagogiczną Towarzystwa Wiedzy Powszechnej w Warszawie, prowadząc tam wykłady i seminarium dyplomowe z literatury dla dzieci i młodzieży, oraz – na pedagogice wczesnoszkolnej – wykłady z edukacji polonistycznej w zintegrowanym nauczaniu początkowym i seminarium magisterskie z literatury dla dzieci i młodzieży. W tym czasie wspólnie z dr Martą Ziółkowską-Sobecką napisał książkę pt. *Kształcenie literackie w okresie wczesnoszkolnym* (1995) oraz monografie: *Maria Kownacka* (2000) i *Małgorzata Musierowicz* (2002)²⁹.

W roku 2002 Zakład Filologii Polskiej pod kierownictwem S. Fryciego nawiązał współpracę z Polską Szkołą Humanistyczną w Mińsku. 8 września 2005 roku za zasługi dla WSP TWP Profesor został uhonorowany Brązowym Medalem 10-lecia WSP TWS³⁰.

²⁴ S. Frycie, *Szkice do portretu...*, s. 199.

²⁵ Tamże, s. 200–201.

²⁶ Tamże, s. 202.

²⁷ Tamże, s. 203.

²⁸ Tamże, s. 209.

²⁹ Tamże, s. 213–214.

³⁰ Tamże, s. 215.

1 października 2008 roku S. Frycie rozpoczął pracę w Wyższej Szkole Humanistyczno-Ekonomicznej w Łodzi, w której dwa lata później objął kierownictwo Katedry Literaturoznawstwa. Prowadzone zajęcia dydaktyczne poświęcone były literaturze dla dzieci i młodzieży ze szczególnym uwzględnieniem okresu powojennego³¹.

Praca zawodowa Profesora związana była z Wolborzem, Rzeszowem, Piotrkowem Trybunalskim, Warszawą i Łodzią. Jako nauczyciel języka polskiego i wykładowca cechował się wytrwałością, sumiennością, konsekwencją, ogromną wiedzą i zaangażowaniem. Prowadzone zajęcia lekcyjne, wykłady, ćwiczenia i seminaria były zawsze na wysokim poziomie i cieszyły się ogromnym zainteresowaniem wśród uczniów i studentów. Wypromował ponad 400 magistrów w Rzeszowie, Piotrkowie Trybunalskim i Warszawie oraz 14 doktorów.

Profesor Stanisław Frycie opublikował ponad 600 prac naukowych i popularnonaukowych. Wśród nich 22 publikacje książkowe, 251 studiów, rozpraw, szkiców i artykułów, 5 bibliografii, 52 recenzje, ponad 110 opinii wydawniczych i naukowych dotyczących rozpraw doktorskich i ich koncepcji, 3 recenzje prac habilitacyjnych, 4 opinie o dorobku naukowym, 62 prace redakcyjne i edytorskie, w latach 1976–2002 udzielił 39 wywiadów.

Główny nurt jego badań związany jest z literaturą dla dzieci i młodzieży. Do ważniejszych publikacji związanych z tą problematyką należą: *Literatura dla dzieci i młodzieży w latach 1945–1970*, t. I, *Proza* (Warszawa 1978), *Literatura dla dzieci i młodzieży w latach 1945–1970*, t. II, *Baśń i bajka, poezja, książki dla najmłodszych, utwory sceniczne, grafika, czasopiśmiennictwo, krytyka literacka* (Warszawa 1982), *Kultura literacka w przedszkolu*, cz. I (Warszawa 1982), *Kultura literacka w przedszkolu*, cz. II, *Antologia* (Warszawa 1988), *Lektury odległe i bliskie. Antologia literatury dla dzieci i młodzieży* (Warszawa 1991), *Kształcenie literackie w okresie wczesnoszkolnym* (współautor: M. Ziółkowska-Sobecka), (Warszawa 1985), *Współczesna nauka o literaturze dla dzieci i młodzieży i jej przedstawiciele* (Piotrków Trybunalski 1996), *Literatura i szkoła. Studia i szkice literackie* (Piotrków Trybunalski 2000), *O szkole, rodzinie... i nie tylko we współczesnej prozie dla dzieci i młodzieży. Szkice literackie* (Piotrków Trybunalski 2005).

Piśmiennictwu dla dzieci i młodzieży S. Frycie poświęcił także wiele rozpraw i szkiców, wśród nich wymienić należy takie publikacje, jak: *O wzorze wychowawczym w młodzieżowej powieści obyczajowej* („Rocznik Naukowo-Dydaktyczny WSP w Rzeszowie” 1965, z. 2), *O funkcji wychowawczej utworów Adama Mickiewicza* („Profile. Kwartalnik Rzeszowski” 1968, nr 2), *O współczesnej prozie sensacyjno-kryminalnej dla młodzieży* („Nowa Szkoła” 1975, nr 4), *Współczesna krytyka literatury dla dzieci i młodzieży* („Przegląd Humanistycz-

³¹ Tamże.

ny” 1978, nr 12), *Tradycja i nowoczesność we współczesnej poezji dla dzieci*, („Polonistyka” 1979, nr 3), *Sztuka literacka Marii Kownackiej* („Zbliżenia” 1992, nr 4), *Rodzina jako środowisko wychowawcze dziecka w najnowszej prozie społeczno-obyczajowej dla dzieci i młodzieży* („Stare i nowe” w literaturze dla dzieci i młodzieży, Opole 2010).

Profesor Stanisław Frycie zmarł 14 maja 2013 r. Pochowany został na Cmentarzu parafialnym w Pyrach.

Przez całe zawodowe życie był nauczycielem, pedagogiem, wychowawcą. Cieszył się ogromnym autorytetem wśród swoich uczniów i studentów. Umiejętnie rozbudzał ich zamiłowanie do języka ojczystego, zarażał pasją do literatury polskiej, dbał o wysoki poziom konwersacji. Sprawiał, że odkrywali oni w sobie pasję badacza i ogromny szacunek dla dóbr kultury. Profesor dbał o wszystkich i o każdego z osobna, dla nas, swoich wychowanków, na zawsze pozostanie niedoścignionym wzorem humanisty, człowieka o wielkim sercu i szczególnej dobroci, którą obdarzał wszystkich dookoła.

BIBLIOGRAFIA

Chmielewski W., *Stanisława Fryciego działalność dydaktyczno-wychowawcza i administracyjna w Liceum Pedagogicznym im. Andrzeja Frycza Modrzewskiego w Wolborzu w latach 1956–1963*, w: *W kręgu literatury i języka*, pod. red. A. Grochulskiej, Piotrków Trybunalski, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie przy Filii Akademii Świętokrzyskiej, 2005.

Frycie S., *Szkice do portretu*, Szczecin, „Volumin.pl” Daniel Krzanowski, 2015.

Frycie S., Ziółkowska-Sobecka M., *Leksykon literatury dla dzieci i młodzieży*, Piotrków Trybunalski, Wydawnictwo Filii kieleckiej WSP w Piotrkowie Trybunalskim, 1999.

Nawrocki W., *Pochwała życia pracującego*, w: *W kręgu literatury i języka*, pod. red. A. Grochulskiej, Piotrków Trybunalski, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie przy Filii Akademii Świętokrzyskiej, 2005.

Pieczyńska-Gąsior Z., „Zbliżenia Piotrkowskie” pod redakcją Profesora Stanisława Fryciego o lokalnej oświacie, literaturze i sztuce, w: *W kręgu literatury i języka*, pod. red. A. Grochulskiej, Piotrków Trybunalski, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie przy Filii Akademii Świętokrzyskiej, 2005.

Żbikowski P., *Stanisław Frycie – współtwórca i organizator rzeszowskiej polonistyki*, w: *W kręgu literatury i języka*, pod. red. A. Grochulskiej, Piotrków Trybunalski, Naukowe Wydawnictwo Piotrkowskie przy Filii Akademii Świętokrzyskiej, 2005.

Prof. Stanisław Frycie – the teacher of many generations**Summary**

Stanisław Frycie was born on 21 April 1933 in Włyń, district of Sieradz. In 1956, he graduated from the Pedagogical University in Warsaw. He received his PhD in 1963 and the title of associate professor in 1979. Between 1956 and 1963, he was a Polish language teacher and the headmaster of the Pedagogical High School in Wolbórz. He worked at the Pedagogical University in Rzeszów between 1963 and 1972. Between 1990 and 2005, he worked in Piotrków Trybunalski, where he opened a faculty of Polish philology. He was an associate professor there between 1991 and 1992. Since 1 October 1992, prof. Frycie was employed in Piotrków as a full professor. He died on 14 May 2013. Among his considerable scientific achievements, there are works on literature for children and young people, theatre, literary life, literary criticism, Polish language teaching as well as on numerous issues considering pedeutology and teaching methods.

Keywords: teacher, educator, young people, literature for children.